

Arrest

nr. 127 249 van 22 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 28 oktober 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 21 september 2012 in het huwelijk met M.V.N., een Belgisch onderdaan.

1.2. Op 15 november 2012 diende verzoeker, als echtgenoot van M.V.N., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 oktober 2013 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 18 februari 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“in uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [M.C.]

Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4°: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Betrokkene staat sinds 24.10.2013 ingeschreven op het adres [...] te 2000 Antwerpen. De referentiepersoon staat ingeschreven in [...] 2900 Schoten.

Artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Echter, gezien betrokkene pas sinds mei 2013 in het bezit gesteld werd van de F-kaart en zijn recht op verblijf bijgevolg zeer recent is, is er op dit ogenblik geen sprake van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk.

Betrokkene bevindt zich ook slechts één jaar op het grondgebied en er zijn geen elementen aanwezig in het dossier waardoor een eventuele terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. De leeftijd van betrokkene is ook niet van die aard dat ze een terugkeer naar het land van herkomst verhinder[t].

Tevens kan na slechts een half jaar zekerheid over een verblijfsrecht de socio-economische en culturele integratie van die aard zijn dat een terugkeer schadelijk zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf daarom ingetrokken en de F-kaart van betrokkene dient bijgevolg te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat het volgende stelt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...] 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer [...].”

Verwerende partij beroept zich op het feit dat er geen gezamenlijke vesting meer is tussen verzoeker en zijn partner. Dit volstaat echter geenszins om over te gaan tot de intrekking van verzoekers verblijfsrecht.

Artikel 42quater § 1, 4° van de Vreemdelingenwet dient immers zo geïnterpreteerd te worden dat de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is, enkel slaat op andere familieleden dan de echtgenoot of partner. Verwerende partij kon deze bepaling dus niet gebruiken om verzoeker, die gehuwd is met een EU-onderdaan, zijn verblijf te beëindigen.

Dit volgt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013, dat in punt B.36.8 het volgende stelt:

“B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord «of», maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen.”

Punt B.36.8 van dit arrest heeft betrekking op artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, dat handelt over onderdanen van de Europese Unie. Het Grondwettelijk Hof gaat niet dieper in op artikel 4[2]quater van de Vreemdelingenwet (zie punt B38.4), maar de interpretatie van het Grondwettelijk Hof in punt B36.8 kan en moet naar analogie worden toegepast op artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. De bewoording van artikel 42ter § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 42quater § 1, 4° van de Vreemdelingenwet [zijn] immers identiek.

Voorts blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie duidelijk dat een lidstaat geen einde mag maken aan het verblijfsrecht van een derdelands echtgenoot van een Unieburger, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar het koppel nog niet uit [de] echt is gescheiden.

Dit volgt uit HvJ 13/2/85, 267/83 Diatta, punten 20-22, waarin het volgende staat:

“Hieraan moet worden toegevoegd, dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken. Dit is niet het geval bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later van echt te laten scheiden.

Wat artikel 11 van verordening nr. 1612/68 betreft, blijkt reeds uit de bewoordingen hiervan, dat het de gezinsleden van de migrerende werknemer geen zelfstandig verblijfsrecht toekent, doch alleen het recht om op het gehele grondgebied van de betrokken Lid-Staat arbeid in loondienst te verrichten. Artikel 11 van deze verordening kan dus niet de rechtsgrondslag vormen voor een verblijfsrecht dat los staat van de in artikel 10 genoemde voorwaarden.

22 Mitsdien moet op de vragen van het Bundesverwaltungsgericht worden geantwoord, dat de gezinsleden van een migrerend werknemer, in de zin van artikel 10 van verordening nr. 1612/68, niet duurzaam bij hem moeten wonen om een recht van verblijf krachtens deze bepaling te hebben; artikel 11 van deze verordening verleent niet een recht van verblijf dat een zelfstandig karakter heeft ten opzichte van dat bedoeld in artikel 10.”

In HvJ 08/11/2012, C-40/11, Iida, punt 58 wordt dit principe bevestigd:

“Het Hof heeft in het kader van de aan richtlijn 2004/38 voorafgaande Unierechtelijke handelingen reeds vastgesteld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkele gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (zie arrest van 13 februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr. blz. 567, punten 20 en 22).”

In casu is verzoeker nog steeds gehuwd met zijn partner. Verwerende partij baseerde zich louter en alleen op het feit dat verzoeker en zijn partner geen gezamenlijke vesting meer hebben. Uit het bovenstaande blijkt dat dit niet volstaat om over te gaan tot de intrekking van het verblijfsrecht. Om te beginnen heeft deze bepaling in artikel 4[2]quater van de Vreemdelingenwet enkel betrekking op andere familieleden dan de echtgenoot of partner van een Unieburger, zoals blijkt uit het recente arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013. Verwerende partij maakte zich dan ook schuldig aan een manifest foutieve lezing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, en beschikt niet over een rechtsgrond die de bestreden beslissing kan onderbouwen. Deze handelwijze vormt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Voorts blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een echtgenoot van een Burger van de Unie niet bij deze burger moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben. Verwerende partij maakt zich schuldig aan een schending van artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dewelke een directe werking heeft in de Belgische rechtsorde. Verwerende partij dient in alle gevallen het Unierecht correct toe te passen, hetgeen in casu niet gebeurde.”

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk in vraag stelt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en die in het Rijk verblijft als familielid van een burger van de Unie indien er, binnen een termijn van vijf jaar na de erkenning van een recht op verblijf, geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat M.V.N het bestuur meedeelde dat verzoeker hem, kort nadat deze zijn verblijfskaart ontving, heeft verlaten en het staat niet ter discussie dat verzoeker – die zich liet inschrijven op een ander adres – geen gezin meer vormt met zijn Belgische echtgenoot.

Verzoeker houdt evenwel voor dat de mogelijkheid om het verblijf te beëindigen op basis van de vaststelling van het ontbreken van een gezamenlijke vestiging is beperkt tot andere familieleden van een Belgisch onderdaan dan de echtgenoot en de partner en verweerder dus een incorrecte toepassing maakte van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker ter staving van zijn standpunt verwijst naar een overweging uit het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 moet worden geduïd dat deze overweging geen betrekking heeft op de bepalingen van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, doch op de bepalingen van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Tevens moet worden geduïd dat het Grondwettelijk Hof stelde dat de mogelijkheid om het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie te beëindigen, zoals voorzien in artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, geen betrekking kon hebben op de echtgenoot of partner van deze burger omdat een dergelijke interpretatie

strijdig zou zijn met het bepaalde in artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG. De Raad dient er evenwel op te wijzen dat in casu niet dienstig kan worden verwezen naar de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG. Artikel 3, eerste lid van voormelde richtlijn luidt immers als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Aangezien verzoeker een verblijfsrecht verwierf als echtgenoot van een Belg die in België verblijft en dus geen gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer valt de relatie van verzoeker en zijn Belgische echtgenoot niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2004/38/EG. De reden waarom het Grondwettelijk Hof opteerde voor een bepaalde interpretatie van de bepaling die is opgenomen in artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet geldt in casu derhalve niet. De Raad wijst er in dit verband op dat het Grondwettelijk Hof er expliciet op wees dat het zich uitsprak omtrent *“een situatie die alleen binnen de werkingssfeer valt van artikel 13, lid 1, van de voormelde richtlijn 2004/38/EG.”*

Voorts moet worden benadrukt dat in het arrest van het Hof van Justitie waarnaar verzoeker verwijst (HvJ 8 november 2012, nr. C-40/11) ook wordt gesteld dat het feit dat een derdelander kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie in de zin van de richtlijn 2004/38/EG, op zich niet impliceert dat hij steeds kan worden beschouwd als *“begunstigde van deze richtlijn”*.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de overwegingen van het Grondwettelijk Hof inzake de toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet of de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake situaties waar een burger van de Unie gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer in voorliggende zaak kunnen worden aangewend om te stellen dat verweerder de bepalingen van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet – die de mogelijkheid bieden om een verblijfsrecht te beëindigen van een derdelander die dit verblijfsrecht ingevolge een huwelijk verkreeg – niet vermag toe te passen in een zuiver nationale situatie.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of dat hij de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Zoals hoger aangetoond zijn de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG niet van toepassing op familieleden van burgers van de Unie die geen gebruik maakten van hun recht op vrij verkeer. Verzoeker kan in voorliggende zaak dan ook niet nuttig verwijzen naar artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK